

minister under disse Omstændigheder forelægger os den Lov, hvorom Taleren her er, hvorved han vil sætte sig istand til at meddele endnu flere Bevillinger af den omhandlede Art, saa ligesom der allerede deri, at jeg for min Deel ikke kan Andet end finde nogen Betænkelse ved at bifalde en saadan Lov; men denne Betænkelse voxer ved denne Lovs egen Beskaffenhed. Den foreslaaede Lov vil give en udtrykkelig Tillægsret af det Vaand, som specielle Erectionspatenter have lagt paa specielle Besiddere af Lehnsgods, det Vaand nemlig, at de ikke maae ansøge om Tillægsret til at afhænde; men det forekommer mig dog virkelig noget anomalt, at gjøre en saadan enkelt Bestemmelse i enkelte Erectionspatenter til Gjenstand for en særlig Lov, og, før jeg ialfsald faaer hørt bedre Grunde end dem, jeg formaaer at see, for det Hensigtsmæssige i den nærværende Lov, tvivler jeg meget paa, at jeg vil kunne finde den bifaldsværdig.

Justitsministeren: Ja, efter de Indtægter, som den ærede Rigsdagsmand, der nu havde Ordet, udtalte, da jeg forelagde dette Lovforslag, havde jeg ventet, at han idag mulig nærmere vilde have udtalt sig om den Fare, han i min personlige Stilling til Sagen troede at der laae i, at jeg udøvede den Myndighed, der tilkommer mig ifølge de bestaaende Bestemmelser med Hensyn til Udfærdigelsen af de her omhandlede Bevillinger; men, da jeg har været saa heldig, at han dog ikke har havt noget videre paa min personlige Stilling i denne Sag at udhøve, end hvad han nu har fremført, saa kan jeg holde mig til Sagen i sig selv. Forsaavidt nu den ærede Rigsdagsmand troer, at man ikke burde gaae ind paa en saadan partiel Lovgivning, som kun i enkelt Retning berører dette Forhold, men burde afvente, at der kom den i Grundlovens § 98 omhandlede Lov, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg troer, at, naar Udkastet til den af ham ønskede Lov bliver forelagt, saa vil dets Gjenmørelse vistnok møde en endnu større Modsigelse og Bænkelse, end Tilfældet allerede har været ved de partielle Lovbestemmelser, som hidtil i saa Henseende have været fremlagte, og

jeg troer derfor ikke, at, naar Sagen i sig selv kan ventes fremmet paa en heldig Maade, ved først at fremme de partielle Bestemmelser, at man da skal udsætte disse, til den almindeligere Lov kommer, som i hvert Fald ikke aldeles specielt vil gaae ud paa, hvorledes Fastegodsretten skal kunne afhændes, men nærmest paa, hvorledes Fideicommisserne i det Hele kunne gaae over til Besiddernes private Eiendom. Forsaavidt dernæst den samme ærede Rigsdagsmand har meent, at den Ret, der kunde tilkomme Regjeringen efter Grundlovens § 32, ikke kan gaae videre, end til aldeles bogstavelig at meddele saadanne Bevillinger som dem, der hidtil have været udstedte efter de herom gjældende Regler, saa maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg troer slet ikke, der gjælder nogen fast Lovregel for, hvorledes de heromhandlede Bevillinger skulle lyde. Det er vel i sin Tid i en Tilfældighed til Provindsialstændersforsamlingerne af 10de Juni 1846 blevet udtalt af Kongen, under hvilke Omstændigheder disse Bevillinger til Bøndergods' Afhændelse fra Grevskaber, Baronier og Stæmhusse kunne ventes bevilgede, men Kongen har ved en saadan Udtalelse ingenlunde hverken kunnet have til Hensigt eller villet afskjære sig selv den Ret, som der aabenbart tilkom ham, efter hele den Udvikling, som denne Sag havde gennemgaaet, til at udfærdige Bevillinger ogsaa under andre Vilkaar; der er kun givet alle Vedkommende, hvem denne Sag maatte interessere, et Slags Tilfald om, at de ville kunne vente at erholde Bevilling, naar de indkom med Ansøgning, som gik ud paa, at ville vedtage de i Tilfældet ommeldte Vilkaar; men der er slet ingen Regel givet for, at ingen Bevilling kunde gives ogsaa under de samme Vilkaar, som der hidtil i en lang Række af Aar havde været gjældende.

Rettelser.

Nr. 344, Spalte 5484, Linie 18: „at betale Sagteierne“, læs: „at betage Sagteierne deres Sagret.“